

**Голубовська Ольга Анатоліївна, завідувач кафедри інфекційних хвороб
Національного медичного університету імені Богомольця, головний
позаштатний спеціаліст МОЗ України зі спеціальності інфекційні хвороби**

Ми можемо констатувати факт, що живемо в епоху так званих прихованих інфекційних хвороб, яскравими представниками яких є вірусні гепатити В та С. Діагностика та лікування цих захворювань дуже складне в силу відсутності яскравого клінічного перебігу, який дозволяє своєчасно встановити діагноз та припинити поширення цих захворювань.

Серед вірусних гепатитів В та С найбільш соціальне значення має гепатит С. Тому що його симптоматика, на жаль, ще більш прихована, ніж у гепатиту В, до того ж він не є вакцино-керованим. Не зважаючи на те, що гепатити В та С дуже різні захворювання, їх об'єднують шляхи передавання та наслідки: цироз печінки та рак печінки, які і є основними причинами смерті від цих захворювань.

У світі, згідно з останніми даними, від наслідків цих захворювань гине більше одного мільйона людей, що співставляється зі смертністю від ВІЛ-інфекції та перевищує смертність від туберкульозу та малярії. В Європейському регіональному бюро ВОЗ оприлюднили дані, згідно з якими в Європі від наслідків цих захворювань щорічно гине більш ніж 100 000 людей. Зокрема, дві третини всіх хворих на гепатит В та С проживають в країнах Східної Європи та Центральної Азії. Згідно з їх оцінками на хронічний гепатит С в Україні страждає більше 9 % людей, в Узбекистані – 10 %, у Литві 7 %. У країнах Європи рівень розповсюдженості значно нижчий: від 0,5 % в Англії до 2,3 % у Хорватії.

Офіційна реєстрація хронічних вірусних гепатитів була впроваджена в нашій країні лише у 2009 році. Але ми вже бачимо тенденцію щорічного зростання хворих на хронічний гепатит С, які реєструються. У зв'язку з прийняттям Державної цільової соціальної програми профілактики, діагностики та лікування вірусних гепатитів на період до 2016 року в наступному році ця цифра буде значно більша.

Проблема вірусних гепатитів давно піднімалася на досить високому рівні в нашій країні, в процесі її вирішення були залучені відомі вчені-інфекціоністи. У багатьох регіонах України, де є національні медичні вузи, створені гепатологічні центри, науковими керівниками яких є відомі вчені. Але цей процес треба продовжувати, коригуючи нормативну базу. Ми дуже сподіваємось, що ці моменти будуть реалізовані.

Я дуже вдячна профільному віце-прем'єр-міністру Грищенко Костянтину Івановичу і МОЗ України, особливо лікувальному департаменту, і громадським організаціям за те, що в дуже стислі терміни Державна цільова соціальна програма профілактики, діагностики та лікування вірусних гепатитів все ж таки була написана і прийнята.